ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία . . . . δρ. 4.
Ἐξάμηνος . . . » 2.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία. . . φρ. χρ. 6.
Ἐξάμηνος . . » » 3.

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβὰς ἰδιαίτεραι συμφωνίαι προπληρωνόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 14. | Γραφεῖα=ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10. | Ἀθῆναι, Κυριακή, 26 Αὐγούστου 1901.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ὅσοι τυχὸν ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας μετοικήσωσιν, ἢ ὅσοι ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἠθοποιῶν, ἅμα τῇ λήξει τῆς θερινῆς περιόδου των μεταβῶσιν ἀλλαχοῦ, νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὴν νέαν διεύθυνσίν των. Ὅσοι δὲ ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας ἠθοποιῶν μεταβῶσιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, δέον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὸ ὑπερβάλλον τῆς συνδρομῆς των, οὗσης φρ. χρ. 3 τῆς ἑξαμήνου καὶ φρ. χρ. 6 τῆς ἐτησίας.

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὰ τρωτά του.

Ἐλέχθη προχθὲς ὅτι «πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἠθοποιοί, δὲν ἔχουσι σχηματίσῃ τελείαν ἰδέαν τοῦ ὕψους τοῦ ἔργου των·» τοῦτο βεβαίως δὲν σημαίνει ὅτι οἱ σημερινοὶ ἠθοποιοὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται καθ' ἑαυτοὺς τὴν τέχνην των, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔπραξαν πᾶν ὅ,τι ἔπρεπε ὅπως τὴν ἐπιβάλλωσι, ὅπως ἀνέλθωσι εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς αὐτοὺς θέσιν, ὅπως διεκδικήσωσι αὐστηρῶς τὰ δικαιώματά των ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἀλλὰ ὡς ὀφείλουν νὰ διεκδικήσωσι τὰ δικαιώματά των ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἔχουσι καὶ ὑποχρεώσεις πρὸς αὐτήν. Καὶ πρώτη πασῶν, εἶνε τὸ νὰ παρουσιάζωνται ἐνώπιον αὐτῆς, μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν τελειότητα. Τίς δύναται ὅμως νὰ ἀρνηθῇ ὅτι τινὲς τῶν θιάσων καὶ νῦν ἔτι ἀσεβοῦσι πρὸς τὸ Κοινόν, τώρα μὲν ἐκ τῶν δρόμων συνάγοντες ἀξέστους καὶ ἐντελῶς ἀφυεῖς ἀνθρώπους, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν στελεχῶν των, τώρα δὲ παίζοντες πρόσωπα ἐντελῶς ξένα πρὸς τὸν χαρακτήρά των, ἄλλοτε δὲ φρικτῶς ἀμελέτητοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἀδιαφοροῦντες τελείως περὶ καλλιτέρας διασκευῆς τῆς σκηνῆς.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ γνωρίζωσιν οἱ τοιοῦτοι Ἕλληνες ἠθοποιοὶ ὅτι ἡ εὐγενὴς κἂν συμπεριφορὰ καὶ ὁ φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Ἔθνος, ὅπερ μέχρι σήμερον, ἔστω καὶ γλίσχρως, τοὺς συντηρεῖ, καὶ τοὺς ἐμψυχώνει διὰ τῶν φρενητιωδῶν ζήτω καὶ εὖγε, ἀπῄτει νὰ τὸ σέβωνται περισσότερον καὶ περισσοτέραν νὰ καταβάλλωσι φροντίδα, ὅταν συγκροτῶσι τοὺς θιάσους των· ἡ ἠθοποιία δὲ ἀκριβῶς, εἶνε ἡ μᾶλλον ἄτεγκτος τέχνη. Δύνασθε ὅλην σας τὴν ζωὴν νὰ καταναλώσετε μελετῶντες θεατρικὰ ἔργα καὶ πειραματιζόμενοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, χωρὶς νὰ δυνηθῆτε οὔτε τὸ πόδι σας νὰ κινήσητε, οὔτε λέξιν νὰ προφέρετε, ὡς πρέπει, ἐὰν δὲν ἔχετε τὸ ἔνστικτον ἐκεῖνο τὸ φυσικόν, τὸ ὅλως ἀσκέπτως τιθέμενον εἰς ἐνέργειαν καὶ μόλα ταῦτα θαυματουργοῦν· πῶς θέλετε ἑπομένως, ἄνθρωποι τοῦ δρόμου, ξένοι ἐντελῶς πρὸς τὴν σκηνήν, νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς ἠθοποιούς; τὰ τοιαῦτα ὅμως σφάλματα, εἶνε θανάσιμα, τὸ πρῶτον διὰ τὴν τέχνην· εἰς ταῦτα δὲ ὀφείλεται ἐν μέρει καὶ ἡ παρατηρουμένη περιφρόνησις πολλῶν πρὸς τὸ ὑπάρχον καθ' ἡμῶν θέατρον· ὀφείλουν ἑπομένως οἱ θιασάρχαι πρώτιστα πάντων νὰ ἐκτινάξωσι τοὺς θιάσους των, ἀπομακρύνοντες τῆς σκηνῆς πάντα παρείσακτον.

Συνεχίζω. Κλέων Κουτσαβάκης

"Η ΔΙΔΩ,,

. . . . . .

Ἡ περικαλλὴς τῆς Καρχηδόνος ἄνασσα Διδὼ πρὸ πολλοῦ

«ἠγαπημένον ἄνδρα ἀπολέσασα
ὤρκίσθη πίστιν ἴσην πρὸς τὸν βίον της
ἐπὶ ὑδρίας κ' ἐπὶ κόνεως νεκρᾶς».

Εἰς τὸν ὅρκον εὑρίσκει ἡ βασσίλισσα τὸν ἀσφαλέστερον φύλακα τῆς πίστεως πρὸς τὸν ἀποθανόντα βασιλέα, ἀπόρθητον κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς γυναικὸς τεῖχος καὶ ἰσχυρὸν ὅπλον κατὰ τῶν ἐπιβούλων ἐπιθέσεων τῆς θρασυδείλου Εἱμαρμένης.

«. . . . . Τὴν ἐγνώρισα
καλῶς τὴν Εἱμαρμένην· θέλει ἀτειλήν·
ὅπου δειλίαν βλέπει ἐπιτίθεται,
ὅπου ψυχῆς ῥαστώνην ὀπισθοχωρεῖ».

Ἀλλὰ λησμονεῖ τὸν Ἔρωτα !!!

Ποία δύναμις ἢ ἀνθρώπινον σθένος θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιμετωπίσῃ τῆς Εἱμαρμένης τὰς ἐπιθέσεις, ὅταν πλησίον τῆς ἀμειλίκτου ἐριννύος ἵσταται ὁ ἀήττητος Θεός ! Εἰς ἐναγκαλισμὸς τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ ἀπόρθητα τείχη τῆς ψυχῆς ἀνασκάπτονται ἐκ θεμελίων, μία θωπεία του καὶ ἡ λήθη περιβάλλει ἕνα ὅρκον ἱερὸν καὶ καθιστᾷ ἐπίορκον ἐξάγιστον τὸν θεοσεβέστερον τῶν θνητῶν. Δι' αὐτὸν τοῦ θνητοῦ ἡ θέλησις

«κι' οἱ ὅρκοι εἶνε παίγνια· λόγοι κενοί».

Ὁ ἐπίβουλος ! τὴν δυστυχῆ Διδὼ περιβάλλει μὲ τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀσκανίου καὶ μὲ τὴν ἀθῴαν μορφήν του γοητεύει τὴν βασίλισσαν. Ἀκούει ἐκείνη τὸν ταλαιπωρηθέντα βασιλέα Αἰνείαν διηγούμενον τὰς συμφορὰς εἰς ἃς τὸν ὤθησεν ἡ ἀπηνὴς ὀργὴ τῆς Ἥρας, καὶ ὁ νοῦς της θαυμάζει τὸν ἥρωα ὃν ξενίζει. Ἀλλ' αἴφνης τοῦ θαυμασμοῦ μέρος ζητεῖ καὶ ἡ καρδία· λάμψις ἀλλόκοτος περιβάλλει τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ στήθη πυρπολοῦνται καὶ τὸ ὅμμα ἄπληστον, ἀναζητεῖ δρόσου πηγὴν ἀκένωτον διὰ νὰ σβέσῃ τὴν αἰφνιδίαν φλόγα. Πλὴν εἰς μάτην ! Μόνον τοῦ Αἰνείου ἀκούεται ἡ βαρύηχος φωνὴ καθηδύνουσα τὴν ἀκοήν, ἀλλ' ἔτι περισσότερον σπαράττουσα τὰ στήθη τῆς δυστυχοῦς ἀνάσσης.

Ὁ Ἔρως ἐτελείωσε τὸ ἔργον του :
Ἐπίορκος εἶνε ἤδη ἡ Διδώ !

Ἀλλ' ἡ Πατρὶς συζυγικὴν εὐνὴν καὶ πολυτελῆ ἀνάκτορα δὲν συγχωρεῖ εἰς τὸν Αἰνείαν· Ἀμείλικτον καθῆκον τῷ ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην ὁ γηραιὸς σύμβουλος καὶ πιστός του σύντροφος Ἀχάτης· ὅρκοι ἱεροὶ καὶ χρησμοὶ ἀνεκπλήρωτοι εἰσέτι ἐπιβάλλουσι τὴν ταχεῖαν ἀπὸ τῆς Καρχηδόνος ἀναχώρησιν. Καὶ ὁ Αἰνείας προκρίνει τὸ καθῆκον τοῦ ἔρωτος, πειθόμενος εἰς τὰς παρακελεύσεις τοῦ γέροντος. Κρυφα μελετᾶται ἡ φυγή.

Ἀλλ' ἡ Διδὼ μαντεύουσα τὰ πάντα καὶ ἔρμαιον πλέον τοῦ ἔρωτός της ἀποφασίζει ν' ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ, ἀφίνουσα βασίλισσαν τῆς Καρχηδόνος τὴν ἀδελφήν της Ἄνναν.

. . . . . .

Ἀνέτειλεν ἤδη ἡ Ἠὼς καὶ προδίδει εἰς τὰ ὄμματα τῆς θρηνούσης Διδοῦς τὰ πλοῖα, ἅτινα ὠθούμενα ὑπὸ ἀνέμου εἰς τὸ πέλαγος φέρουσι μακρὰν τῆς Καρχηδόνος τὸν Αἰνείαν. Ἄπελπις καὶ τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὴν θάλασσαν ἱκετεύει ἀκόμη ἡ βασίλισσα καὶ τὰ ἀνάκτορα πληροῖ μὲ θρηνώδεις γόους. Τέλος ἀλλόφρων καταρᾶται τὸν ἄπιστον καὶ δι' ἑνὸς πυρσοῦ, ὃν ἁρπάζει ἐκ τοῦ βωμοῦ, πυρπολεῖ τὸ βασιλικὸν οἴκημα καὶ αὐτοκτονεῖ.

Αὐτὴ εἶνε ἐν ὀλίγοις ἡ νέα τραγῳδία τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου, ἥτις ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Νεαπόλεως.»

Πρωτοτυπία ἄκρα χαρακτηρίζει τὴν λαξευθεῖσαν διὰ τῶν στίχων τῆς ποιήσεως καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἐγκατεσπαρμένην φιλοσοφίαν. Ἡ παραστατικὴ δύναμις τῶν στίχων εἶνε ἡ πρώτη καλλονὴ τῆς τραγῳδίας. Εἰς ὅλας τὰς πράξεις της περικλείεται πλοῦτος καλαισθησίας. Ἡ ἐξέχουσα ὅμως ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὅλων τῶν ἄλλων εἶνε ἡ δευτέρα. Θαυμασία ἐπίσης εἶνε ἡ σκηνὴ, καθ' ἣν ὁ Ἀχάτης, ἀποβάλλων τὰ χρυσοποίκιλτα ἐνδύματα λέγει:

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΑΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἰατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἄνω νοσημάτων

Ἐφαρμόζονται αἱ τελειότατα καὶ νεώτατα εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραυπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον ἁπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπντα τὰ μεταδοτικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικὰ (ἔκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαιτέρα αἴθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρα ἀσηψία καὶ ἀντισηψία.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

Παραπλεύρως Ἁγίας Κυριακῆς)

«Λῖρε χρυσὲ ὁ διαφθείρων ἥρωας
καὶ ἡμιθέους· αἶρε μάγον μέταλλον
καὶ στυλοβάτα τῶν μικρῶν καὶ ποταπῶν
ὁ συμπληρώων σώματα ναυοφαγῆ
καὶ ἀνυψῶν θερσίτας εἰς περιωπήν·
Εἰς τὴν στιλπνήν σου ταύτην ἐπιφάνειαν
ποσάκις ἡ κακία ἐθεώρησε
τὴν εἰδεχθῆ μορφήν της, ἣν ἀπατηλῶς
μὲ ὄψιν περιβάλλει θείας ἀρετῆς
ἡ αἴγλη τῆς ἀτίμου στιλβηδόνος σου!»

Τόσον πολὺ κλονίζουν τὴν ψυχὴν οἱ στίχοι αὐτοί, ὥστε δύνανται νὰ ἐπαναφέρωσι πρὸς στιγμὴν ἐσβεσμένην ἠθικὴν καὶ νὰ προκαλέσουν κατὰ τοῦ χρυσοῦ τὸ μῖσος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔχουν πωλήσει χάριν τῆς λάμψεώς του καὶ μόνης τιμὴν καὶ ἀνθρωπισμόν.

Ἐν γένει ἡ «*Διδὼ*» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου εἶνε μία ἔτι λαμπηδὼν, ἥτις πλήρης αἴγλης ἔλαμψεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ ὁρίζοντος καὶ τοῦ πνευματικοῦ σκότους, ὅπερ ἐδημιούργησαν οἱ πυαιμοῦντες ἐκμαυλισταὶ τῆς ποιήσεως οἱ δήμιοι τῆς δυσμοίρου ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς σεσηπυίας ἐμπνεύσεως οἱ ἀηδεῖς σάτυροι. Ἀπελακτίσθη πρὸς στιγμὴν ὁ πιέζων τὰς καρδίας ἐφιάλτης τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ μία ὄασις ἀρχαίου κόσμου ἐμάγευσε πραγματικῶς καὶ ἐξήγνισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θαυμαστῶν παντὸς διεφθαρμένης φαντασίας προϊόντος.

Ἡ κ. Νίκα πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένη εἰς τὴν τραγῳδίαν δι' ἑνὸς τόσον δεινοῦ ρόλου ἔκαμε πραγματικῶς θαύματα! τοιοῦτόν τι δὲν ἀνεμένετο βεβαίως ἀπὸ μίαν ἠθοποιὸν ἐξόχως διαπρέπουσαν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν δρᾶμα· ἡ εἰδικότης ἐμπνέει δυσπιστίαν, ὅταν ἀναγγέλλῃ, ὅτι θὰ κάμῃ ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐνεργείας της. Καλὸν ὅμως θὰ ἦτο νὰ διορθώσῃ ὀλίγον τὴν ἀπαγγελίαν της, διότι εἰς μερικὰ μέρη λησμονεῖ ὅτι παίζει τραγῳδίαν. Ἡ φωνή της ἐπίσης δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ κατάλληλον σθένος, ὅπερ ἀπαιτεῖ ἡ τραγῳδία. Ὀλίγη ἀκόμη, δόσις πλαστικότητος εἰς τὰς διαφόρους στάσεις δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος. Αἱ δύο πτώσεις εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ὑδρίας καὶ εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ θανάτου πολὺ ἐπιτυχεῖς, καθὼς καὶ ἡ διὰ τῆς μιμικῆς ἐξωτερίκευσις τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους τῆς Διδοῦς.

Ἡ Αἰνείας τῆς πρώτης διδασκαλίας δὲν ἦτο ἀντάξιος τοῦ ὑποδυομένου ἠθοποιοῦ.

Ὁ κ. Σταυρόπουλος ὡς Ἀχάτης ἐθριάμβευσε κυριολεκτικῶς! ὅλαι αἱ σκηναὶ εἰς τὰς ὁποίας ἔπαιξεν ἔλαβον ἰδιάζουσαν ζωήν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε τὸν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν τῆς Διδοῦς ἦτο ἡ ὑπόκρισις τῆς ὀκταετοῦς μικρᾶς Ἀσπασίας Τασόγλου, ἥτις ὑπεδύθη τὸν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Ἀσκανίου Ἔρωτα. Βλέμμα ἐκφραστικώτατον καὶ φωνὴ διαυγής, ἡ ὁποία προσέδοσεν περισσὴν χάριν εἰς τοὺς ἀπαγγελθέντας στίχους. Τὸ τελευταῖον σκηνικὸν καὶ ἡ θριαμβευτικὴ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ Ἔρωτος διὰ τὸ κατόρθωμά του ἡρμηνεύθησαν εὐγλωττότατα.

Ἡ Ἀφροδίτη ὄχι καὶ τόσον καλή· ἦτο καὶ ὀλίγον ἀμελέτητος.

Ἡ ὑπόκρισις τῶν ἄλλων προσώπων σχετικῶς ἐπιτυχής.

Χρειάζεται ὅμως μεγαλειτέρα μελέτη, ἣν συνιστῶμεν εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ λαβόντα μέρος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου πρόσωπα. Μία χασμῳδία εἰς τοὺς στίχους κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἐπιφέρει καίριον τραῦμα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς τραγῳδίας. Προσοχὴ λοιπόν!

Ὁ Τροβαδοῦρος.

"ΑΙ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΙ ΚΟΡΑΙ,,

Τὸ φέρον τὸν τίτλον τοῦτον δρᾶμα, ἀνῆκον εἰς τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν, ἐξελέξατο, ὅπως διδαχθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «*Παραδείσου*» τῶν Πατρῶν κατὰ τὴν τιμητικήν του ἑσπερίδα τὸ παρελθὸν Σάββατον, ὁ διαπρεπὴς τοῦ ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἠθοποιὸς κ. Γ. Γεννάδης.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τούτου, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἠθικῆς βάσεως, ὅτι αἱ ἐλευθέριαι γυναῖκες ἐπλάσθησαν μᾶλλον διὰ τὸ χρῆμα καὶ ὄχι διὰ τὴν καρδίαν, ἄγει εἰς τὸ διδακτικώτατον συμπέρασμα, ὅτι πᾶσα γνησίως εὐαίσθητος ὕπαρξις ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ τὰ ὀλέθρια ταῦτα πλάσματα, τὰ ὁποῖα ποτὲ δι' ὅλων τῶν αἰώνων δὲν ἐγνώρισαν τί ζητοῦσιν ἀπὸ τὰ ἀπειροπλήθη θύματά των. Ὑπὸ τεχνικὴν ὅμως ἔποψιν τὸ δρᾶμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐντελῶς ἄψογον, διότι ὅσην φιλοσοφικὴν δύναμιν ἔσχε τόσον ἡ δρᾶσις του εἶνε ἀφελής. Αἱ δύο πρῶται πράξεις ἰδίως, ὡς καὶ ὁ πρόλογος, προκαλοῦσι μὲν ἀδιάπτωτον τὴν προσοχήν, καὶ ἡδύνουσί πως τὴν αἴσθησιν, πλὴν δὲν ἐξάπτουσι ζωηρῶς τὸ ἐνδιαφέρον διὰ συγκρούσεων σφοδρῶν παθῶν, ἅτινα δύνανται ν' ἀναδείξωσιν ἕνα ἀριστοτέχνην· ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα αἱ ἄλλαι δύο πράξεις, φέρουσαι πρὸς τὴν καταστροφήν, δύνανται ἀνενδοιάστως νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς δραματουργίας. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐθαυματούργησεν ὁ κ. Γεννάδης διὰ τῆς ἀπαραμίλλου ἀληθῶς τέχνης του, ἣν προάγει ἐπιζήλως ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἕνας παρατεταμένος γέλως του μεμιγμένος μετὰ λυγμῶν ἐν στιγμαῖς τοῦ βίου του θλιβεραῖς, προκαλεῖ τὸν οἶκτον ἀκράτητον· ἐπίσης τὸ ψυχοράγημά του εἶνε ἀμίμητον. Τοὐλάχιστον, ὡς πρὸς ταῦτα τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὑπερέβη καὶ τὰς δύο ἑλληνίδας τραγῳδούς.

Ἰδοὺ καὶ ἡ σκιαγραφία τῆς ὑποθέσεως:

Ὁ πρόλογος ὑποτίθεται ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους, παρίσταται δὲ ὁ Φειδίας κατασκευάσας τὰ ἀγάλματα τῶν τριῶν διασημοτέρων ἑταιρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, Ἀσπασίας, Λαΐδος καὶ Φρύνης κατὰ παραγγελίαν τοῦ πολυταλάντου Γοργίου πρὸς ὅν, πρόθυμον νὰ καταβάλῃ τὸ τίμημα, ἀρνεῖται νὰ τὰ παραδώσῃ καταληφθεὶς ὑπὸ μυστηριώδους ἔρωτος πρὸς αὐτά. Εἰς τὴν λαβοῦσαν ὅμως χώραν διαμάχην ταύτην μεταξὺ Φειδίου καὶ Γοργίου ὁ Διογένης μὲ τὸν φανόν του ἀνὰ χεῖρας προτείνει πρὸς ἀποφυγὴν μακροτέρων δικαστικῶν ἀγώνων νὰ ἐρωτηθῶσιν αὐτὰ τὰ ἀγάλματα τίνα τῶν δύο προτιμῶσι. Γενομένης δὲ δεκτῆς τῆς προτάσεως, ὁ μὲν Φειδίας ἀναμιμνήσκει πρὸς αὐτὰ ὅτι ὀφείλουσι τὴν γένεσίν των καὶ τὸ κάλλος των εἰς αὐτόν, ὁ δὲ Γοργίας δεικνύει κομπάζων τὸν πλοῦτόν του, τὸν ἄφθητον. Πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον νεύουσι τὰ μάρμαρα καὶ ὁ Διογένης ὡς ἐν ἐποδῷ ἀναφωνεῖ: Σᾶς ἀναγνωρίζω ὦ ἑταῖραι τοῦ παρόντος, παλακίδες τοῦ μέλλοντος.

Τὸ κύριον μέρος τοῦ δράματος ἐξελίσσεται ἐν Παρισίοις κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναγεννήσεως. Ἐδῶ ἀντὶ τοῦ γλύπτου Φειδίου ἔχομεν τὸν ζωγράφον Ραφαὴλ καὶ ἀντὶ τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους τὸν δημοσιογράφον Δισγενέ, ἐκδότην τοῦ «Φανοῦ». Ὁ Ραφαὴλ ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν θείαν αὐτοῦ τέχνην συνέπεσε εἴς τινα συναναστροφὴν νὰ γνωρίσῃ διάσημόν τινα ἀοιδόν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ὡς ἐπάγγελμα ἔχουσι νὰ σαγηνεύωσι μὲ τὸ κάλλος των τὰ χρυσοφόρα βαλάντια, διὰ μέσου τοῦ ὠκεανοῦ τῶν καρδιῶν τῆς νεότητος. Ὁ δυστυχὴς οὗτος καλλιτέχνης ἠράσθη ταύτην, καλουμένην Μαρκώ, ἐμμανῶς, καὶ ἐγκατέλειψε πρὸς χάριν της τέχνην λατρευτὴν καὶ μητέρα φιλόστοργον παρὰ τὰς προτροπὰς καὶ τοῦ ἐγκαρδίου του φίλου Δισγενέ, ὅστις τὸν παρεκίνει νὰ προτιμήσῃ τοὐλάχιστον ὡς σύζυγόν του πτωχήν τινα κόρην ἐνάρετον, ἣν καταιγίς τις ἔφερεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν μητρικὸν οἶκον. Ὀλίγων μηνῶν ὅμως βίος μετὰ τῆς Μαρκώ, καθ' ὃν αὕτη δὲν ἀντέσχε νὰ ἀπραγμονῇ, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Ραφαὴλ τὴν πλάνην του· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θέλει οὗτος ν' ἀποχωρισθῇ τῆς Μαρκώ, καίτοι αὕτη ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῇ καὶ αὖθις τοὺς παλαιοὺς της φίλους μὲ τὸν ἄφθονον χρυσὸν καὶ τὰ πολυτελῆ κοσμήματα. Εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἀθλιότητος καταντίσαντα τὸν Ραφαὴλ ἔρχεται ὁ ἔμπιστος φίλος του Δισγενὲ ν' ἀνακαλέσῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸ πρὸς τὴν μητέρα καθῆκον, πλὴν εἰς μάτην, ὅτε ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν διὰ παντὸς μὲ διαμαρτυρίας ἀτιμωτικάς. Αἱ θυσίαι ὅμως αὗται τοῦ Ραφαὴλ οὐδόλως συγκινοῦσι τὴν Μαρκώ, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐκθέτουσιν αὐτὸν εἰς μεγαλειτέραν περιφρόνησιν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀλλαζόνος γυναικός. Ἐπὶ τέλους ἡ τοιαύτη ἐκείνης συμπεριφορὰ ὑπεκκαίει τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ ἀνδρός, ὅστις σπεύδει πλησίον τῆς μητρός, καθ' ἣν ὥραν αὕτη μετὰ τῆς Μαρίας, τῆς ἀθώας ἐκείνης κορασίδος, ἣν εἶχε υἱοθετήσει ἤδη δέονται τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του. Γονυπετεῖ τότε ἀόρατος καὶ αὐτός, μέχρις οὗ ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ τῆς προσευχῆς προσέρχεται εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς, ἐξαιτούμενος συγγνώμην, καὶ ἱκετεύει αὐτὴν νὰ μεταβῇ εἰς

τὸν θάλαμόν της διὰ νὰ κατακληθῇ, ὑποσχόμενος, ὅτι τῇ ἔφερε τὸν ὕπνον, ὃν τελείως ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του τῇ εἶχεν ἀφαιρέσει

Τότε ἔρχεται καὶ ὁ Δισγενὲ χαιρόμενος ἀλλὰ ταχέως εὑρίσκεται πρὸ τοῦ θλιβεροῦ θεάματος τοῦ θανάτου τοῦ Ραφαήλ, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαρίας ἐπελθόντος ὡς ἐκ τῆς ψυχικῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν ἐξέθεσαν αὐτὸν αἱ ὀδυνηραὶ περιπέτειαι τοῦ ὀλισθήματός του Ἅμα δ' ὡς οὗτος μένῃ ἄπνους καταφθάνει ἡ Μαρκὼ εἰς ἣν ἀπαγορύεει ὁ Δισγενὲ νὰ θρηνήσῃ χάριν τῆς ἡσυχίας τῆς ἀναπαυομένης μητρός.

Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δοθῇ εὐκαιρία καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἴδωσι τὸ ἔργον διδασκόμενον ἀπὸ σκηνῆς, ὅπως ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν του.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ὑποκρίσεως τοῦ κ. Γεννάδη εἴπομεν ὀλίγα ἐν ἀρχῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Ζάνος ὡς Διογένης καὶ Δισγενὲ ὑπῆρξεν ἀμίμητος. Ἀριστοτεχνικωτέρα ἐκτέλεσις μᾶς φαίνεται ἀδύνατος. Ἡ κ. Αἰκ. Βερώνη βεβαίως διέπρεψε, καθὼς καὶ ἡ κ. Γεωργιάδου δὲν ὑστέρησε. Τὰ δὲ λοιπὰ πρόσωπα ὑπεδύθησαν τὰ μέρη των ἀρκετὰ καλά.

Ἡ ἑσπερὶς αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρίστη πασῶν, συγκεντρώσασα τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῆς κοινωνίας μας.

Πάτραι 19 Αὐγούστου 1901

Πήγασος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

— Εἰς τὸ θέατρον **«Νεαπόλεως»** ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἡ ὑπὲρ τοῦ Ν. Μέγκουλα τιμητικὴ ἑσπερὶς μὲ τὸν «Ἀρχισιδηρουργόν».

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας· ἐνομίζομεν, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὸ Παρίσι καὶ παρηκολουθοῦμεν κανένα ἐκ τῶν πρώτων Γαλλικῶν θιάσων.

— Ἡ τάξις, ἥτις ἐπεκράτησε, ἡ στάσις τῶν ἠθοποιῶν, ἡ ἀμφίεσις αὐτῶν, ἡ μελέτη καὶ ἡ ὑπόκρισίς των, ἦτο κάτι ἔξοχον, θαυμάσιον. Εὖγέ τους!

— Ἕνεκα τούτου μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ἐν ἄκρᾳ σιγῇ οἱ θεαταὶ παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν, τὴν ὁποίαν διέκοπτον μόνον τὰ ἐκσπῶντα, καὶ πολὺ δικαίως ῥαγδαῖα χειροκροτήματα

Ἡ κ. Νίκα, ὡς Κλαίρη, ἐξήρθη εἰς μέγα ὕψος καταπλήξασα διὰ τῆς λαμπρᾶς ὑποκρίσεώς της τὸ κοινὸν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς μετὰ τοῦ συζύγου της σκηνάς, προεξαρχούσης ὅμως τῆς μετὰ τῆς ἀντιζήλου της Ἀθηναΐδος σκηνῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ὅλον τὸ περικλεῖον ἐν ἑαυτῇ καλλιτεχνικὸν πῦρ.

— Ὁ Μέγκουλας, ὡς Φίλιππος Δερβλαί, ἔπαιξε λίαν ἐπιτυχῶς, ἀποσπάσας ἐπανειλημμένως τὰ ἀκράτητα χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.

Ἡ κ. Σαπφὼ Μέγκουλα, ὡς Ἀθηναΐς, ἔπαιξε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των.

— Ἐὰν οὕτω διεξάγονται ὅλαι αἱ παραστάσεις ἀπὸ ὅλους ἐν γένει τοὺς θιάσους, τὸ ἑλληνικὸν θέατρον θὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὸ τέλειον.

— Ἡ ἐκ τῆς παραστάσεως ἐκείνης ἐντύπωσις μᾶς κρατεῖ ἀκόμη ἐν ἐκπλήξει καὶ ἐνθουσιασμένους.

— Εἰς τὸ τέλος προσεφέρθησαν τῷ Μέγκουλᾳ δύο ὡραῖοι στέφανοι καὶ μία ἀνθοδέσμη ἐκ φυσικῶν ἀνθέων.

— Τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον.

— Τὴν παράστασιν ταύτην παρηκολούθησαν καί τινες ἠθοποιοὶ ἀνήκοντες εἰς κάποιον θίασον, ὁ ὁποῖος ἔχει κάμει..διαζύγιον μὲ τὴν μελέτην.

— Καὶ οἱ ὁποῖοι, ὅταν τοὺς τὸ λέγουν, ἐξάπτονται!! καὶ ἀ π ε ι λ οῦ ν . . . . κ α τ α σ τ ρ ο φ ὴ ν! α ἱ μ α τ ο χ υ σ ί α ς! καὶ...τὰ παρόμοια.

— Αἵματα δηλ. καὶ ἀηδίαις, τὰ ὁποῖα εὐ τ υ χ ῶ ς! σ υ χ α ί ν ο ν τ α ι καὶ οἱ ἴδιοι καὶ οὕτω μένουν μόνον μὲ τὰς ἀπειλάς!

— Πρὸς κατεύνασιν ὅθεν τῶν νεύρων των, τοὺς διορίζομεν ὡς ἀντιφάρμακον τὴν...παράστασιν τοῦ «Ἀρχισιδηρουργοῦ», τὴν ὁποίαν ἐὰν κατορθώσουν νὰ μιμηθοῦν, θὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν καταλαβοῦσαν αὐτοὺς ἀηδῆ μανίαν... τῶν ἀ π ε ι λ ῶ ν! καὶ τῶν Δονκιχωτισμῶν

— Τοὺς τὸ ὑποσχόμεθα ἐπισήμως.

— Τὴν Τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ ταμείου τῆς πρὸς ὑποδοχὴν τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν ἐπιτροπῆς παράστασις, καθ' ἣν ἐπαίχθη ὁ «Μακαρίτης Τουπινέλ».

— Οἱ ἠθοποιοὶ καὶ θεατρῶναι πάνυ εὐγενῶς προσφερθέντες ἔπαιξαν ἀπληρωτὶ οἱ μέν, ἐχάρισαν δὲ τὰ ἔξοδα οἱ δέ.

— Δὲν ἔπραξαν ὅμως τοῦτο καὶ οἱ φοιτηταί, **διότι ἔλαμψαν πάντες ἀνεξαιρέτως διὰ τῆς ἀπουσίας των.**

— **Οὐδ' εἰς παρευρέθη** κατὰ τὴν παράστασιν, πλὴν τῆς ἐκ φοιτητῶν ἐπιτροπῆς, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐπλήρωσεν!

— Ἀλλ' ἐ π λ η ρ ώ θ η ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ θεατρώνας τὴν..εἴσπραξιν τῆς παραστάσεως.

— Δηλ. ἦλθον καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι μόνον διὰ νὰ δ ε ι ξ ο υ ν... τὸ ἀνάστημά των εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ θεάτρου, νὰ πάρουν τὰ χρήματα καὶ νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ δ ε ί ξ ο υ ν καὶ κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν παράστασιν, οὔτε νὰ κάμουν καμμίαν ἐνέργειαν πρὸς ἐπιτυχεστέραν ἔκβασιν τοῦ σκοποῦ των.

— Εἶνε ἐντροπή, κύριοι, ἐντροπή! μόνον ἐπιτροπαὶ νὰ φροντίζετε νὰ διορίζεσθε καὶ τίποτε περισσότερον!

— Τὸν κ. Ραμοῦντον εὕρομεν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην φοβερὰ στενοχωρημένον διὰ τὴν τοιαύτην ἀδρανειαν καὶ ἀδιαφορίαν των.

— Ἀλλὰ διατὶ ἐκπληττόμεθα! ποῖοι εἴμεθα, τὸ εἰξεύρομεν· ὅλο λόγια καὶ ὄχι ἔργα.

— Τὴν Τετάρτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ κ. Βεντούρα τιμητικὴ ἑσπερὶς μὲ τὸν λαοφιλῆ «Σαμπινιὸλ μὲ τὸ στανιό».

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

— Τὴν Πέμπτην διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ ἑλληνικῆς σκηνῆς ἡ τετράπρακτος τραγῳδία τοῦ συναδέλφου κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου ἡ **«Διδώ»** μετὰ μικροῦ προλόγου εἰς πρᾶξιν.

— Περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ὑποκρίσεως περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην.

— Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν μόνον τὰ ἑξῆς:

— Ὅτι ἐν πρώτοις ἐχρειάζετο περισσοτέρα μελέτη.

— Ὅτι ὁ Μέγκουλας ὑποδυθεὶς τὸν Αἰνείαν, δὲν μᾶς παρουσίασεν ἀκριβῶς τὴν μορφὴν αὐτοῦ, οὔτε τὸ γένειόν του ἦτο καλῶς τεταγμένον

— Χρειάζεται μεγαλειτέρα προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια διὰ τὴν διασκευὴν τοῦ προσώπου, ἥτις δέον νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιτυχεστέρας εἰκόνος τοῦ Αἰνείου.

— Ὅτι, ὅταν ὁ Αἰνείας ἀφηγεῖται εἰς τὴν Διδὼ τὰς περιπετείας του, νὰ μὴ ἀπευθύνηται πρὸς τὸ κοινόν, οὔτε νὰ τὰ λέγῃ πρὸς τὸν οὐρανὸν κατερχόμενος εἰς τὸ προσκήνιον.

— Ὅτι ὁ Σταυρόπουλος, ὡς Ἀχάτης, ἔξοχος· μόνον ἡ φωνή του εἴς τινα σημεῖα τοῦ ἐξέφευγε καὶ ἀνεφαίνετο ὁ Σταυρόπουλος εἰς ἄλλον ρόλον.

— Ὅτι ὁ Κυπαρίσσης, ὡς Σέγεστος, ἔψαλλε πολὺ καλὰ, καὶ θὰ ἔψαλε καλλίτερα, ἐὰν δὲν ἐξήρχετο φοβισμένος εἰς τὴν σκηνήν

— Ὅτι ἡ κ. Νίκα, ὡς Διδώ, ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὰς προσδοκίας μας καὶ τὰς δυνάμεις της, πλὴν τῆς φωνῆς της, ἥτις δὲν τὴν ἐβοήθησεν ἐπαρκῶς.

— Τὸ δὲ ὀδοντωτόν της διάδημα δὲν ἦτο σύμφωνον μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔργου τότε ἐφόρουν διάδημα (δηλ. ταινίαν ἐκ χρυσοῦ πεποικιλμένην) τὸ ὁποῖον ἦτο στενὸν ὄπισθεν καὶ εὐρύτατον ἔμπροσθεν.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἡ κ. Νίκα ἦτο Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

— Ἡ κ. Ρούσσου, ὡς Ἄννα, ἀδελφὴ τῆς βασιλίσσης ἔπρεπε νὰ φορῇ ἔνδυμα πολυτελέστερον.

— Ἡ μικρὰ Ἀσπασία Τασόγλου, ὑποδυθεῖσα τὸν ἔρωτα ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Ἀσκανίου, κατέπληξε τοὺς θεατὰς διὰ τῆς τεχνικῆς της ὑποκρίσεως καὶ ἀπαγγελίας.

— Μᾶς παρουσιάσθη ὅμως μὲ μαῦρα μαλλιά, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ξανθά, καθὸ ὑποδυομένη τὸν ἔρωτα.

— Οἱ χιτῶνες τῶν Δαρδάνων δὲν ἦσαν κατάλληλοι· ἔφερον δὲ εἰς τὸ κάτω μέρος τὸ Ἑλληνικὸν κόμησμα (Μαίανδρος), ἐνῷ ἔπρεπε νὰ φέρουν ἁπλῶς ὀφιοειδῆ γραμμήν, ὡς ἐσυνείθιζον οὗτοι νὰ ἔχωσιν.

— Ὅταν τοὺς εἴδομεν, ἐνεθυμήθημεν τοὺς Τούρκους στρατιώτας κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 μετὰ τὴν ὑποχώρησιν, ποῦ ἐφόρουν τῶν στρατιωτῶν μας τὰς στολὰς καὶ τῆς φουστανέλλες!

— Καὶ ὁ σκηνικὸς διάκοσμος εἰμποροῦσε νὰ εἶνε ἀρχαιοπρεπέστερος καὶ μὲ ὀλιγώτερα χρώματα.

— Κατ' οὐδένα λόγον ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψῃ ταῦτα πάντα ὁ συγγραφεύς.

— Ἴσως νὰ μᾶς εἴπουν ὅτι ἐχρειάζοντο πολλὰ ἔξοδα διὰ νὰ γίνουν ταῦτα.

— Τότε εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ παίζωνται τὰ τοιαῦτα ἔργα.

— Ὁ παρακολουθῶν ἀπὸ τὴν μουσικὴν τὴν παράστασιν συντάκτης μας, μᾶς εἶπεν ὅτι εὑρίσκετο «μεταξὺ ποιήσεως καὶ κτηνωδίας», διότι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως οἱ μουσικοὶ ἐ φ λ υ ά ρ ο υ ν ἀηδῶς καὶ ἐγέλων.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἐμμ. Κουκουδάκη τιμητικὴ ἑσπερὶς μὲ τὴν «Ἀδρεῖνην» καὶ τὸν «Βλάμην τῆς Μανιώς».

— Τὸν ὁποῖον ἔψαλλε πρὸς ὀρχήστραν ὁ εὐεργετούμενος παρουσιασθεὶς πρὸ τοῦ κοινοῦ κ υ ρ ι ο λ ε κ τ ι ῶ ς π η χ ι α ῖ ο ς.

— Πρωτοφανὲς θέαμα εἰς τὰ θεατρικά μας χρονικά. Τὰ συγχαρητήριά μας, κ Κουκουδάκη.

— Ὁ ὀλίγος δυστυχῶς κόσμος, ὁ τιμήσας τὴν παράστασιν, ἔφυγε ξεκαρδισμένος στὰ γέλοια.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ἕνεκα τῆς προχθεσινῆς εὐεργετικῆς διακοπεῖσα δευτέρα τῆς «Διδοῦς».

— Ἀπόψε διὰ τρίτην φορὰν ἡ «Διδώ».

— Αὔριον Δευτέραν ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἀναστ. Ἀπέργη τιμητικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν θὰ δοθῇ ὁ ἀνεξάντλητος εἰς κωμικὰς σκηνὰς καὶ ἐπεισόδια «Μακαρίτης Τουπινέλ».

— Τὴν Τετάρτην ἡ ὑπὲρ τῶν Α. Ἰωαννίδου καὶ Αἰμ. Βεάκη τιμητικὴ ἑσπερίς.

— Τὴν Παρασκευὴν ἡ ὑπὲρ τῶν Λ. Σκορδίλη καὶ Ἐπ. Χέλμη τιμητικὴ ἑσπερίς.

— Προετοιμάζεται τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Γαλανοῦ «Στὸν Πίνδο».

— Εἰς τὸ θέατρον **«Ὁμονοίας»** ἐπανελήφθη ἡ «Ψυχοκόρη» μὲ τὴν Ζάμπου.

— Τὴν Τετάρτην ἐγένετο τὸ πρῶτον ἐφέτος ἡ «Μερόπη» τοῦ Βερναρδάκη μὲ τὴν Ζάμπου καὶ τὸ «Ζητεῖται ὑπηρέτης» τοῦ Ἀννίνου

— Κατόπιν ἐπανελήφθησαν ὁ «Δὸν Κιχώτης» καὶ ἡ «Σκλάβα».

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν δων Φανῆς καὶ Μαρίκας Κοτοπούλη τιμητικὴ μὲ τὸν «Ἀρχισιδηρουργόν»

— Τὴν Ἀθηναΐδα ὑπεκρίθη ἡ δὶς Μαρίκα Κοτοπούλη.

— Ἀπόψε ἡ «Τιμή»

— Εἰς τὸ θεατρον **«Βαριετὲ»** τὸ Ἑλλην. Μελόδραμα ἔπαιξε τὴν παρελθοῦσαν Δευτεραν

τὴν «Lucia» τοῦ Λαμερμούρ, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἔναρξιν τὸ ζεῦγος Κοκκίνη καὶ τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε τότε ἐξόχως λαμπρα.

— Ἡ κ. Κοκκίνη, ὡς Λουκία καὶ ὁ κ. Κοκκίνης, ὡς Ἐδγάρδος, κατενθουσίασαν καὶ πάλιν τὸ κοινον, ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐμφανισίν των.

πε— Τὸ Rondo ἡ κ. Κοκκίνη ἐξετέλεσε μετὰ δυρισσῆς εὐστροφίας καὶ γλυκυτητος καὶ μὲ σκολωτάτας καδέντσας καταχειροκροτηθεῖσα.

— Ὡς καὶ οἱ Βακκρέλης καὶ Βλαχόπουλος.

— Τὴν Τετάρτην ἐπανελήφθη ὁ «Rigoletto» ὅστις καὶ πάλιν ἦρε θριαμβον.

— Ἡ κ. Κοκκινη γλυκυτάτη, ἡ δὲ romanza της εἰς τὸ τέλος τῆς δ'. πράξεως κατεχειροκροτήθη.

— Ἐπίσης πολὺ καλὸς καὶ ὁ κ. Κοκκίνης.

— Τὴν Μανταλένια ὑπεδύθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἡ κ. Μπατσίνι.

— Τὴν Πεμπτην ἐπανελήφθη ἡ «Μποέμ».

— Τὸ κουαρτέτο τῆς γ' πράξεως ἐξετελεσθη λίαν ἐπιτυχῶς, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Βλαχοπούλου ψαλλεῖσα μονῳδία τοῦ παλτοῦ.

— Ἀποψε ἡ «Φαβορίτα».

— Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος τὸ νεον μονοπρακτον μελόδραμα τοῦ κ. Λαυραγκα ἡ «Μάγισσα».

— Εἰς τὸ θεατρον «Τσόχα» ἐπανελήφθη διὰ πέμπτην φορὰν τὸ «Μπαλλονι» μετ' εξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ὅλου τοῦ θιάσου.

— Τὴν Τετάρτην επανελήφθη τὸ «Ἐμπᾶτε σκύλοι ἀλέστε» καὶ την Πεμπτην δι' ἕκτην φορὰν τὸ «Μπαλλονι».

— Τὴν Παρασκευην ὁ θιασος κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἔκαμε τὴν πρώτην τοῦ «Σαμπινιὸλ» εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον τοῦ «Τσόχα» πρὸς τιμὴν τοῦ θεατρώνου κ. Πλυτζανοπουλου.

— Χθὲς ἐπανελήφθη ὁ «Ὀθελλος».

— Ἀπόψε διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ θιασου τούτου «ὁ Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θελῃ» κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἠλ. Βεργοπουλου.

— Τὴν προσεχῆ Τρίτην δοθήσεται ἡ ὑπὲρ τοῦ μοναδικοῦ μας καὶ συμπαθοῦς κωμικοῦ κ. Παντοπούλου τιμητικὴ ἑσπερίς.

— Ἡ πλατεῖα τοῦ θεατρου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ περιλαβῃ πάντας τοὺς μέλλοντας νὰ τὸν τιμήσωσι διὰ τῆς παρουσιας των καὶ του διατρανώσουν οὕτω τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησίν των καὶ τὸν θαυμασμον των.

—Εἰς τὸ θεατρον «Διονυσιάδου» Πειραιῶς ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἡ υπερ τῆς παλαιμάχου τῆς σκηνῆς κ. Οὐρανιας Καζουρη, τιμητικὴ ἑσπερὶς μὲ την «Δαλιδα». ἣν υπεδύθη η εὐεργετουμένη καὶ μὲ Ρόσβαιν τὸν Ἀγγελάκην.

— Τὴν Τετάρτην ἐπαιχθη ὁ «Ἀρχοντοχωριάτης».

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγενετο ἡ υπὲρ τῆς συμπαθεστάτης καὶ δαιμονίου καλλιτέχνιδος κ. Ὀλυμπίας Λαλαουνη τιμητικὴ ἑσπερις, καθ' ἣν ἐπαιχθη ἡ »Νόρα» ἢ «τὸ σπῆτι της Κουκλας» εἰς τὸ ὁποῖον διαπρέπει αὕτη.

— Καὶ τὸ ὁποῖον μόνον αὕτη διοασκει εκ τῶν Ἑλληνίδων ἠθοποιῶν διαπλάσασα τελείως τον ρολον τοῦτον.

— Κατόπιν ἀπηγγέλθη ὁ ἐπὶ τούτῳ ὑπο τοῦ κ. Δεληκατερίνη γραφεὶς μονολογος «Ἄνδρες καὶ Γυναικες», ὅστις ἤρεσε καὶ ἐχειροκροτήθη.

— Καὶ τέλος ἐψάλλη ὑπὸ τῆς κ Λαλαουνη καὶ τῆς δος Ροζαλιας Ἀρνιωτακη ἡ διῳδια «Ἐνθυμοῦ! Ἐνθυμοῦ!

— Ἡ παραστασις ἔγεινε πανηγυρικὴ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς κοσμου.

— Χθὲς ἐπαίχθη το θεαματικὸν ἔργον «Βελέτὶ ὁ υἱὸς τῆς νυκτος».

Ἀπόψε «Βοσκοπούλα».

— Τὴν προσεχῆ Τρίτην ἡ ὑπὲρ τοῦ κ. Ραυτοπούλου τιμητικὴ ἑσπερις.

— Εἰς τὸ θέατρον «Παράδεισος» τῶν Πατρῶν ἐγένετο τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην ἡ ὑπὲρ τῶν συμπαθεστάτων ἠθοποιῶν μας Δημ Βερώνη καὶ Ν. Ζάνου τιμητικὴ ἑσπερὶς μὲ τὴν Βοσκοπούλα» εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Βερώνης, ὡς Χρόνης, καὶ ὁ Ζάνος. ὡς Γκέρλας ἦσαν ἀμίμητοι.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ περιστῆς ἐπιμελείας καὶ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς κόσμου.

— Τὴν Πέμπτην ἐπανελήφθη ἡ «Νιόβη».

— Τὸ Σάββατον ἐγένετο ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Γεννάδη τιμητικὴ ἑσπερὶς, καθ' ἣν ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φορὰν ἐν Πάτραις αἱ «Μαρμάρινοι Κόραι» ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

— Περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην.

— Τὴν Κυριακὴν ἐπαίχθη ἡ «Φροῦ-Φροῦ».

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς μοναδικῆς καλλιτέχνιδός μας κ. Αἰκατερίνης Βερώνη τιμητικὴ ἑσπερὶς, καθ' ἣν ἐπαίχθη ἡ «Μάγδα» τοῦ Σούδερμαν καὶ ἡ νεωτάτη μονόπρακτος comedie τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ συναδέφου μας κ. Ν. Λάσκαρη «Νὰ μὲ ζηλεύῃς», γραφεῖσα χάριν τῆς καλλιτέχνιδος κ. Βερώνη καὶ τοῦ Γ. Γεννάδη.

— Ἀθρόος συνέρρευσεν ὁ κόσμος ἵνα ἐκδηλώσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν ἄμετρον ἐκτίμησίν του ἣν τρέφει πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦτο ζεῦγος.

— Τὴν Τετάρτην, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν ἔδοσε τρεῖς παραστάσεις εἰς τὸν Πύργον, ἔνθα ἐπὶ τούτῳ κατῆλθεν. ὡς κατωτέρω γράφομεν.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ τιμητικὴ ἑσπερὶς τῶν κ. κ. Σμαράγδας Βερώνη καὶ Ἀγαθῆς Γεωργιάδου μὲ τὴν «Γκόλφω».

— Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος θὰ δοθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ Ν. Πεζοδρόμου τιμητικὴ ἑσπερὶς.

— Ὁ θιασος σκέπτεται ν' ἀναμείνῃ τὴν διέλευσιν τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν.

— Εὖγε εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ θιάσου, ὅστις ἐλπίζομεν νὰ παίξῃ ἐπὶ τῇ εὐκοιρίᾳ ταύτῃ τὸ ἑλληνοπρεπέστερον τῶν ἔργων μας. πρὸς ἔνδειξιν τῆς προόδου ἡμῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς τεχναις.

— Καὶ κατόπιν θὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας.

— Εἰς τὸ θεατον τοῦ **Πύργου** τοῦ κ Χρήστου Γκολφινοπούλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ καλλιτέχνις κ. Βερώνη, ἐδόθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τρεῖς παραστάσεις, καθ' ἃς ἐπαίχθησαν «ἡ Φαύστα», ὁ «Ἀνδροῦτσος» καὶ ἡ «Τιμή».

— Ὁλόκληρος ὁ Πύργος παρέστη κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας καλλιτεχνικὰς ἑσπερίδας, καθ' ἃς ἀπεθαύμασε καὶ κατεχειροκρότησε τὸν θίασον τῆς κ. Βερώνη.

— Συγχαρητήρια θερμὰ ἀπευθύνουσιν εἰς τὸν θεατρώνην κ. Γκολφινόπουλον, ὅπου κατώρθωσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πύργον ὁ ἐν Πάτραις θίασος τῆς κ. Βερώνη.

— Τὸ χειμερινὸν θέατρόν του συνεπλήρωσε τελείως, σκέπτεται δὲ νὰ καλέσῃ καλὸν θίασον διὰ τὸν χειμῶνα πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν Πυργίων, οἵτινες δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ ἐνισχύσωσι διὰ τῆς ὑποστηρίξεώς των, τὸν τόσον μοχθοῦντα κ. Γκολφινόπουλον.

Ἡ Τσιμπίδα

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακείου, διδάξασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ν. Ε. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ
Ἀκριβῶς ἔναντι Χρηματιστηρίου
Πλοῦτον δερμάτων καὶ ἀπειρίαν χρωμάτων εὑρίσκετε, πρωτοφανὲς δὲ γοῦστο καὶ φόρμες, χάρις εἰς τὸν ρέκτην διευθυντήν του. Ἁπλῆ ἐπίσκεψις ἐπισφραγίζει τὸ ἀνωτέρω.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Γεωργίου Α. Κλεώπα
9 —Μπόταση— 9

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
Ν. Καργαδούρη καὶ Α. Οἰκονομίδου
1—Ὁμήρου—1
Ὅλοι οἱ φίλοι τῆς Καλαισθησίας καὶ τοῦ Παρισινοῦ γούστου, οἱ ὑπουργοί, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ φοιτηταί, ὁ χρηματιστικὸς καὶ τραπεζιτικὸς κόσμος κλπ. καλλωπίζονται εἰς τὸ **κομμωτήριον** τῶν κ. κ. **Ν. Καργαδούρη** καὶ **Α. Οἰκονομίδου** τὸ ὅλως εὐρωπαϊκόν, ὅπερ κατέστη κέντρον ὅλης τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.
Ἄκρα ἀντισηψία
Εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ **Κολώνια** ἀρίστης ποιότητος πωλουμένη χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἔτι δὲ παντὸς εἴδους ἀρώματα κομισθέντα ἐσχάτως ἐκ τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων.

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ ΥΙΟΥ
ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ.
Εὑρίσκονται εἰς εὐθηνοτάτας τιμὰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς Μεταξουργείας καὶ κροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ OCCASION
Πραγματικὴ ἔκπτωσις 30 %
Εἰς τὸ Γραφεῖον Πιτσάκη
ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθῆναι.
Ἕνεκεν τῆς μεγάλης παραγγελίας ὑπεβιβάσθησαν αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς δρ. 320.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ
Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη
Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἔναντι Δημαρχείου καὶ κάτωθι Μ. θεάτρου.
Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ εἴδη ἤτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα, κλεῖθρα ἠλεκτρικά, ἰατρικαὶ μηχαναί, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τὰ τῶν βιομηχάνων. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἠγγυημένη. Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
55. Πανεπιστημίου 55.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ
ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ
Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως
234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΑΛΕΞ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ
Ὀδοντοϊατρὸς
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους ἀριθ. 1.

Δίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Δος ἀριστούχου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Ἀδελφῶν Α. Ρακοπούλων
180 καὶ 182 Ὁδὸς Αἰόλου 180 καὶ 182
Ἐν Ἀθήναις.
Μεγάλη ἀποθήκη χάρτου ὅλων τῶν εἰδῶν.
Γραφικῆς ὕλης συλλογὴ πλουσιωτάτη.
Τὰ μονα Κατάστιχα Λογιστικὰ εἰς στερεότητα καὶ καλλιτεχνίαν ἀπαράμιλλον.
Ἐργοστάσιον φακέλλων.
Τυπογραφεῖον καὶ Γραμμογραφειον.
Σφαῖραι ὑδρόγειοι ὅλων τῶν μεγεθῶν.